

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 664

CHÂN THẬT TỰ LỢI MỚI CÓ NĂNG LỰC LỢI THA

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Ba ngày 05/10/2021.

“**Tự lợi**” ở đây là trước tiên chúng ta phải hàng phục được tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn, làm cho những tập khí của bản thân giảm thấp. Nếu chúng ta chỉ “**lợi sanh**” mà không “**tự lợi**”, không hàng phục tập khí của mình thì không khác gì nói mà không làm.

Nhiều người hiểu lầm, cho rằng trước tiên phải tự lợi, rồi sau đó mới lợi tha, hoàn thiện bản thân xong, bản thân thành tựu rồi mới lợi tha, độ chúng sanh. Lúc nào chúng ta thành tựu? Đến lúc chúng ta thành tựu thì rất nhiều chúng sanh đã bỏ lỡ cơ hội được tiếp cận. Chúng ta không nên tách biệt “**tự lợi**” và “**lợi tha**” bởi vì hai việc này liên kết với nhau. Hoàn thiện bản thân và độ chúng sanh không phải là hai việc tách rời mà là hai việc liên tục, liên kết với nhau, một mặt hoàn thiện mình, một mặt lợi ích chúng sanh. **Tự lợi là lợi tha, lợi tha là tự lợi. Trong lúc giúp người, chúng ta phản tỉnh bản thân, vừa có thể sửa mình. Trong tự lợi có lợi tha, trong lợi tha có tự lợi, gọi là tương bổ tương thành, thành tựu lẫn nhau.**

Trước đây, có nhiều người thấy Thầy bôn ba thì họ cho rằng Thầy xen tạp. Họ bảo Thầy chỉ ở thất niệm Phật vắng sanh thì tốt hơn. Nếu chỉ như vậy thì Thầy rất sung sướng, an nhàn, rau trái đầy vườn, không khí mát mẻ, không ai làm phiền. Giai đoạn cần phải “*hóa tha*” thì họ bảo Thầy “*độc thiện kỳ thân*”. Như vậy hoàn toàn sai!

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật dạy: “**Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm**”. Phát tâm Bồ Đề thì đồng thời phải một lòng chuyên niệm. Một lòng chuyên niệm đồng thời cũng phải phát tâm Bồ Đề. Hai điều này tương bổ tương thành, chứ không tách biệt. Không phải là khi nào thành tựu rồi chúng ta mới phát tâm Bồ Đề. Chúng ta cần hiểu rằng: **Tự độ giúp cho độ tha tốt hơn. Độ tha giúp cho tự độ tốt hơn.**

Nhiều năm qua, Thầy bôn ba khắp nơi. Đó là Thầy đi du học, chứ Thầy không xen tạp. Chúng ta cần hiểu rằng: **Chúng ta giúp chúng sanh, giúp mọi người nhưng tâm chúng ta phải thanh tịnh. Nếu chúng ta giúp người làm nhiều việc mà tâm chúng ta không thanh tịnh thì nguy hại rất lớn. Giúp người là việc phải làm, đó là phát tâm Bồ Đề, nhưng làm thì không được để tâm mình ô nhiễm.**

Nhiều người sợ Thầy làm việc nhiều như vậy thì Thầy phiền não nhưng thật ra Thầy làm xong thì quên hết. Thậm chí có người hỏi hai buổi giảng trước Thầy đã nói gì mà Thầy còn không nhớ. Nhưng việc gì cần nhớ

thì chuyện của năm xưa Thầy vẫn nhớ. Thầy phiên dịch, ai hỏi bất cứ một câu nói nào của Hòa thượng thì Thầy có đáp án liền. Thầy quên khi không cần nhớ, điều gì cần nhớ thì phải nhớ. Như vậy mới không bị lẫn lộn, làm việc không bị chông chéo.

Độ chúng sanh, giúp ích chúng sanh là việc cần thiết nhưng tâm của chúng ta phải không dính mắc, không ô nhiễm. Chúng ta không thể hoàn toàn không dính mắc nhưng chỉ dính mắc rất ít, thì mới không bị phiền não.

Những người niệm Phật chúng ta đem pháp môn niệm Phật để khuyên bảo người. Như vậy là đúng, nhưng bản thân chúng ta cũng phải niệm Phật. Chúng ta khuyên mọi người “*nhất tâm xưng niệm*”, “*nhất môn thâm nhập*” thì chính chúng ta cũng phải “*nhất tâm xưng niệm*”, “*nhất môn thâm nhập*”. Chúng ta khuyên mọi người không được xen tạp thì chúng ta cũng phải không xen tạp. Cho nên chân thật tự lợi thì mới có năng lực lợi tha. Nhưng người ta lại hiểu sai, người ta tách riêng 2 việc này, cho rằng phải tự lợi trước, rồi sau đó mới lợi tha. Đến lúc chúng ta thành tựu thì chúng sanh lỡ duyên rồi.

Hòa Thượng đã nói cách đây 30 – 40 năm: “*Nếu bây giờ bạn không mau mau truyền dạy cho người văn hóa truyền thống, đạo đức Thánh Hiền thì 5 – 10 năm nữa, 20 năm nữa, bạn đem Phật pháp và đạo đức truyền dạy cho người ta thì người ta sẽ không nghe*”. Đó là lỡ duyên!

Có một điều vô cùng quan trọng, chúng ta cần ghi nhớ: **Chúng ta không làm thì ai làm? Chúng ta phải thay Phật tuyên dương giáo huấn của Phật bằng cách chúng ta chính mình làm ra biểu pháp để mọi người làm theo. Chúng ta tuyên dương giáo huấn của Thánh Hiền cũng vậy. Chúng ta chính mình thực hành, làm ra tấm gương tốt khiến mọi người cảm động, cảm hóa người khác, khiến người khác bắt chước làm theo. Độ chúng sanh không cần dùng lời nói, chỉ cần chúng ta làm ra biểu pháp thì đã là độ chúng sanh rồi.** Hòa Thượng nói: “*Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh*”. Chúng ta ngày ngày chính mình hoàn thiện bản thân, mọi người nhìn vào sẽ học theo. Chúng ta nên nhớ: **Ngôn từ nhiều chỉ là vọng tưởng, dư một câu không bằng ít một câu.**

Hôm trước Thầy làm một chiếc bánh pizza rất ngon. Thầy để dành một miếng to cho nhà hàng xóm. Nhà họ có 3 - 4 người, một miếng ngon thì họ càng quý. **Phật pháp cũng vậy, vừa vụn thích hợp, nếu thừa một chút là sai. Đặc biệt, nếu chúng ta cố tình trau chuốt mỹ từ để nói cho hay thì sai rồi.** Thầy đã thử vài lần. Thầy có những buổi nói chuyện quan trọng nên Thầy gạch đầu dòng một số ý chính. Nhưng chính bản thân Thầy cảm thấy không thoải mái khi nói như vậy. Sau đó Thầy không làm theo cách đó nữa. Thầy có đến đâu thì nói đến đó, Thầy cảm nhận như thế nào thì nói như vậy. Nếu chúng ta dụng tâm thì chúng ta phân biệt chấp trước.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta là người học Phật, chúng ta phải buông xuống “tài, sắc, danh, thực, thù” ở thế gian này. Chúng ta không cầu những thứ này. Dù chúng ta đạt được những thứ này thì cũng phải xả bỏ. Như vậy tâm mới thanh tịnh*”. Tập khí rất thâm căn cố đế. Chúng ta buông cái này thì lại dính cái kia.

Chúng ta không nặng về tài, không nặng về sắc thì chúng ta lại nặng về ăn. Chúng ta buông được ăn nhưng lại nặng về ngủ. Chúng ta không thích lợi dưỡng nhưng chúng ta thích danh vọng. Chúng ta có chức vụ cao như vậy mà họ không nhắc đến tên chúng ta thì chúng ta không vui.

Danh vọng lợi dưỡng, tài sắc danh thực thù, tham sân si mạn, mỗi một tập khí này đều có hàng vạn “*phê cánh*”. Có một vị đã buông bỏ tiệm vàng để đi xuất gia. Lúc ăn cơm xong, nhìn thấy trái chuối to tròn mập đẹp thì Ngài chọn quả to để ăn, không ăn quả chuối nhỏ. Sau khi về phòng thì Ngài phản tỉnh nội tâm của mình. Phật dạy chúng ta “*diệt trừ tham sân si*”, chứ không dạy chúng ta bỏ tiệm vàng. Chúng ta bỏ tiệm vàng nhưng chúng ta đối đối tượng tham, tâm tham vẫn còn thì chướng ngại trùng trùng. Không phải chúng ta xả được nhiều tiền đã là buông xả rồi. Tiền không nặng nhưng cái danh nặng. Trước một pháp hội to lớn, họ được xưng danh rồi trình trọng đi lên thắp cây nhang đầu tiên vì họ cúng dường cho pháp hội nhiều tiền. Họ đã tự bỏ ra 200.000 USD (*Hai trăm nghìn đô*). Họ cho rằng mình đã buông xả. Thật ra họ buông xả được tiền nhưng họ chưa buông xả được danh, đối với họ thì tiền không nặng nhưng cái danh lại nặng. Đối với Phật pháp, không cần thiết như vậy. Chúng ta phải buông được cái “*ta*”.

Có người hỏi Thầy: “*Thưa Thầy, người đó gân như trốn thuế để có khoản tiền này. Con có nên nhận món tiền này để làm Phật sự không?*”. Thầy nói: “***Chúng ta phải nhớ nguyên tắc của nhà Phật: Tiền tài phải thanh tịnh, tịnh nghiệp, tịnh tài mới đúng. Nếu không phải tịnh nghiệp, không phải tịnh tài thì không đúng***”. Cô ấy nghe xong liền hiểu ra.

Hòa Thượng nói: “***Danh lợi có thể ô nhiễm tự tánh của bạn. Bạn phải đem danh lợi xả cho sạch. Đây chính là tự lợi***”. Chúng ta vừa xả bỏ tiền tài vật chất để giúp chính mình dần dần xả bỏ tư lợi của mình, đồng thời chúng ta cũng phải hạ thấp tất cả xuống, như vậy mới là tự lợi. Từ đó, việc lợi tha mới có kết quả mạnh mẽ.

Hôm trước có mấy người em gọi điện năn nỉ, van xin để Thầy cho con của họ ở lại. Làm gì có chuyện vì cá nhân mình mà làm cản trở mọi người! Thầy nói: “*Nếu đó là con của tôi, không tự giác ngộ quay đầu thì tôi cho về từ lâu rồi. Nếu không nghe lời thì tự sinh tự diệt*”. Chúng ta đã giúp đỡ hơn một trăm trẻ nhưng chúng ta không tình chấp với chúng. Chúng ta phải mở rộng vai trò, mở rộng tâm lượng của mình, không bởi vì thấy họ là người thân quen mà chúng ta có phân biệt chấp trước. Hôm nay làm chưa giống thì chúng ta tập dần dần, ngày mai sẽ giống hơn. Thầy tự nhận thấy tâm mình chưa thanh tịnh nên Thầy luôn luôn phản tỉnh, luôn luôn kiểm soát tâm mình.

Hòa Thượng nói: “***Bạn chân thật tự lợi thì bạn mới có năng lực lợi tha. Đặc biệt là chúng ta tu pháp môn Tịnh Độ, chúng ta dùng phương pháp này để tự độ và để giúp người, khuyến khích người khác. Chúng ta đã nghe được chánh pháp thì phải có sứ mạng hộ trì chánh pháp. Trước tiên phải hộ trì Giác - Chánh - Tịnh của chính mình, sau đó hộ trì Giác - Chánh - Tịnh của người khác. Đây gọi là hộ trì Phật pháp cho chúng sanh***”. Hòa Thượng lúc nào cũng khuyên người niệm Phật. Tự độ là độ tha. Tự độ giúp độ tha tốt hơn. Độ tha giúp tự độ tốt hơn.

Nhiều người tách biệt với đại chúng, đó là sai lầm. Có một người tướng chừng đã tu tốt rồi, nhưng vẫn bị Thầy mắng hoài. Bây giờ người đó đã về gần núi ở một mình. Khi những tập khí sai lầm của bản thân len lỏi, hình thành, trở thành kiên cố mà không có ai nhìn thấy để chỉ ra giúp, tự mình không sửa được những tập khí ấy thì hết cứu.

Mỗi người xung quanh ta là một tấm gương. Khi xung quanh chúng ta có nhiều tấm gương phản chiếu khắp mọi mặt thì chính mình nhận được lợi ích. Chúng ta học được những đức tính tốt đẹp của mọi người. Nếu chúng ta có tính xấu thì chúng ta phải tu sửa bản thân. Đó là lợi ích khi chúng ta tiếp xúc với đại chúng. Chúng ta có những “*gương chiếu yêu*” ở khắp nơi để nhắc nhở, phản tỉnh bản thân: Cái xấu của người khác như tự tư, ích kỷ, nhỏ mọn thì mình có không? Cái tốt của người khác thì mình đã có chưa? Chúng ta hộ trì Giác Chánh Tịnh cho người chính là hộ trì Giác - Chánh - Tịnh cho chính mình, tương bổ tương thành. Chúng ta đừng viển ly đại chúng, đừng xa rời mọi người.

Người xưa nói: “*Long du thiên thủy tao hà hỷ, cạp đảo bình nguyên bị khuyển khi*”. Con rồng đi vào nơi nước cạn thì bị con tôm chê cười bởi vì con tôm có thể lội nơi nước cạn, con rồng không thể lội nơi nước cạn. Con cạp xuống đồng bằng mà bị mấy con chó sủa thì cạp cũng phải sợ bỏ chạy, nhưng khi cạp ở trên rừng thì cạp là chúa sơn lâm. Nếu chúng ta rời xa đại chúng thì thiệt thòi không nhỏ. Chúng ta giúp đại chúng hoàn thiện, đại chúng giúp chúng ta hoàn thiện.

Hòa Thượng nói: “*Dù hoằng pháp lợi sanh, giúp đỡ người khác nhưng chúng ta phải nhớ, nhất định không được đánh mất tâm thanh tịnh của chính mình vì như vậy thì chính mình mới được độ. Nếu không thì chúng ta giúp đỡ người khác nhưng chính mình bị đọa lạc, việc giúp đỡ người khác trở thành hưởng phước hữu lậu ở trong Tam Giới. Vậy thì không có cách gì vãng sanh. Người biết tu là người giúp đỡ người khác nhưng không chướng ngại đến tâm thanh tịnh của chính mình*”.

Chúng ta đừng hiểu ngược lại là chỉ lo cho tâm thanh tịnh của mình mà không giúp đỡ người. Chúng ta phải nhớ lời Phật dạy: “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*”. Một lòng chuyên niệm mà không phát tâm Bồ Đề thì không vãng sanh. Phát tâm Bồ Đề mà không một lòng chuyên niệm thì cũng không vãng sanh. Hai điều này phải tương bổ tương thành.

Hòa thượng dạy chúng ta rất kỹ: “*Chính mình tâm thanh tịnh, không chướng ngại việc giúp đỡ người khác, không chướng ngại việc giúp ích chúng sanh. Đó mới là công phu chân thật. Người biết tu thì giúp đỡ người khác nhưng không chướng ngại tâm thanh tịnh của chính mình*”. Nếu không giúp chúng sanh để giữ tâm mình thanh tịnh thì đó là công phu giả.

Có hai huynh đệ xuất gia nhiều năm tu hành trên núi. Một người được mời xuống thành thị giảng Kinh, được nhiều người cúng dường, trở nên quen với cuộc sống tiện nghi xa hoa. Khi trở về núi, vị huynh đệ kia nói: “*Có một người tu hành chìm đắm trong danh lợi, chìm đắm trong tài sắc danh thực thùỳ*”. Vị này hỏi: “*Huynh đang nói ai vậy?*”. Vị huynh đệ kia trả lời: “*Tôi nói chính huynh đó!*”

Điều quan trọng là chúng ta giúp chúng sanh nhưng không chướng ngại tâm thanh tịnh của mình, tâm chúng ta thanh tịnh không vướng mắc. Đó mới là công phu chân thật. Nếu không giúp chúng sanh để giữ tâm thanh tịnh thì đó là tâm nhỏ bé, không phải là tâm của người học Phật. Nhiều bậc Tổ Sư Đại Đức đã làm ra tấm gương. Ví dụ đáng nhẽ phẩm vị của các Ngài là Trung phẩm Trung sanh hoặc Thượng phẩm Trung Sanh nhưng hạ xuống hai bậc là Hạ phẩm Trung sanh. Nếu không tiếp tăng độ chúng thì phẩm vị của các Ngài cao hơn. Các Ngài làm quá nhiều việc vì chúng sanh nên ảnh hưởng đến tâm thanh tịnh của chính mình.

Hòa thượng nói: **“Người học Phật chúng ta, thành tựu của pháp thế gian là độ chúng sanh. Thành tựu của pháp xuất thế gian là thành tựu tịnh nghiệp của chính mình. Chúng ta phải biết rằng thành tựu này chính là lấy pháp xuất thế gian làm chính, có nghĩa là pháp giúp tịnh nghiệp của chúng ta được thành tựu. Việc làm lợi ích chúng sanh là bi nguyện, là phát tâm Bồ Đề của chúng ta. Nhưng điều quan trọng là chúng ta phải thành tựu tịnh nghiệp của chính mình”**. Nói cho dễ hiểu hơn là chúng ta giúp ích chúng sanh nhưng không chướng ngại tâm thanh tịnh của chính mình, lo cho tâm thanh tịnh của mình nhưng không chướng ngại việc lợi ích chúng sanh. Như vậy mới là công phu chân thật. Chúng ta phải hiểu chỗ này!

Hòa thượng nói: **“Chân thật tự lợi thì mới có năng lực lợi tha”**. Rõ ràng như vậy! Chúng ta phải kiểm soát được tập khí phiền não của mình thì chúng ta mới có thể giúp người khác kiểm soát được tập khí phiền não của người khác. Chúng ta hộ trì được Giác - Chánh - Tịnh của mình chính thì mới có thể hộ trì được Giác - Chánh - Tịnh của người. Trong lúc chúng ta hộ trì Giác - Chánh - Tịnh của người cũng chính là hộ trì Giác chánh tịnh của chính mình. Ví dụ: Chúng ta nhìn thấy hết biểu thái (*biểu lộ thái độ*) của mọi người. Người này đang an nhiên thanh tịnh, người kia đang tự tại, người khác đang lo lắng khẩn trương. Biểu thái của người khác giúp chúng ta nhìn lại bản thân.

Chúng ta hộ trì được Giác - Chánh - Tịnh của chính mình là hộ trì tâm thanh tịnh của mình, không chướng ngại việc hộ trì tâm thanh tịnh cho người. Rõ ràng là tương bổ tương thành, cùng nhau thành tựu. Nhưng nhiều người hiểu sai, làm sai. Đáng nhẽ chúng ta có cơ hội để giúp chúng sanh, nhưng chúng ta mãi lo tự hoàn thiện bản thân, không giúp mọi người thì nhiều cơ hội giúp chúng sanh bị lỡ qua.

Nếu chúng ta không nỗ lực phát huy văn hóa truyền thống từ cách đây 10 năm thì nhiều người đã bị mất cơ hội quý báu này. Nhiều người đã được đánh thức, được nhắc nhở. Thầy đã có những năm tháng dịch thuật, đã có những năm tháng bôn ba. Trong lúc đang bôn ba thì Thầy đồng thời triển khai học tập 1200 đề tài. Trong quá trình triển khai học tập, tuy gặp không ít khó khăn nhưng Thầy vẫn nỗ lực hết sức để hoàn thành tâm nguyện của mình. Tình hình sức khỏe của Thầy hiện nay khá tốt. Nếu đến lúc làm được 700 chuyên đề mà Thầy ra đi thì Thầy cũng cảm thấy được an ủi.

Thầy động viên con gái cố gắng thiết kế 34 khổ Kinh văn Đệ Tử Quy thành clip song ngữ Anh – Việt có hình ảnh động để các em nhỏ thích thú học tập. Con gái Thầy nói rằng: **“Làm như vậy rất kỳ công, rất mất thời gian!”**. Thầy động viên con rằng: **“Để dạy tiếng Hán và làm ra trang web nhidonghocphat.com thì Ba đã**

phải trải qua sáu đến bảy năm vất vả mà đến bây giờ chương trình vẫn chưa hoàn thiện. Nhiều ekip đã đồng hành hỗ trợ rồi lại ra đi. Những việc làm để đời, lợi ích cho người thì chúng ta phải thực sự dụng công và phải có tâm công hiến mạnh mẽ’.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!